

ЗАКОНЪ АТЪ И СВЯЩЕНО ТО ПИСАНИЕ.

До Моусеево то време человѣци тѣ ся руководствувахѫ отъ естественныи атъ законъ и отъ Священно то преданіе. Подъ име то естественныи законъ разумѣвася това, чото показва Богъ человѣку чрезъ разумъ атъ и совѣсть та. Подъ име то Священное преданіе разумѣвася това, кога ученіе то за Бога и за Богоугоденъ животъ, открыто на человѣци тѣ непосредственно отъ Бога, чрезъ разказаніе и примѣръ проходжа отъ родители тѣ на дѣдца та, и така на потомство то. За сохраненіе на преданіе то помагаше това, чи тогава человѣци тѣ живѣехѫ много, то е, преди потопъ атъ до девятьстотинъ години и по вече, а слѣдъ потопъ атъ до триста и по вече.

Така единъ человѣкъ можеше да разказва нѣколко стотинъ години за Божіи тѣ и человѣчески тѣ дѣла.

Около Моусееви тѣ времена человѣческій атъ животъ стана много по кжсъ отъ прежній атъ: и заради това преданіе то не бѣ довольно да уварди истина та. Освенъ то-